

v říšských markách katastrofálním znehodnocením říšské marky dnes skutečné hodnoty vůbec by neměl, scvrkl by se v pravdě nárok žalobkyně na nárok na náhradu škody, vypočtený dle právě uvedených směrnic. Takového nároku žalobkyně však neuplatňuje a proto byla by žaloba s hlediska tuzemského práva neodůvodněna. Ale správně poukázal již první soud k tomu, že právní poměr, založený smlouvou, o kterou jde, jest — a to ve všech svých důsledcích — vzhledem k §u 37 obč. zák. posuzovati podle práva říško-německého, ježto, jak nesporně, smlouva byla sjednána v Německu mezi příslušníkem německé říše a tuzemským státním občanem. Sejde tedy na tom, zda dle práva, platného v Německu, jest valorisace, již se žalobkyně domáhá, přípustna a uplatňovaný nárok v zlatých markách odůvodněn čili nic. V té příčině nebylo však jednáno v první stolici, ač jde o otázky, pro tento spor jedině rozhodující. Nikoli ve směrech, uvedených soudem odvolacím, nýbrž ve směrech tuto naznačených bude tedy, šetříc předpisů §u 182 c. ř. s., třeba doplniti dosavadní řízení, při čemž sotva bude možno, obejiti se bez slyšení znalců, by spolehlivě byla objasněna podstata zlaté marky (která není tak obecně známa, by bylo lze mluvit o notorietě dle §u 269 c. ř. s.) — zjištěna byla případná přípustnost valorisace, již se žalobkyně domáhá, dle zákonů německých (§ 271 c. ř. s.), po případě dle zvyklostí tamže obecně platných a závazných — a vůbec zjednáán byl pevný skutkový a právní podklad pro řešení otázky, zda a na kolik žalobní nárok tak, jak byl vznesen, dle práva, platného v Německu, jest oprávněn čili nic.

Čís. 4356.

Rozhodčí soud dle §u 3 g) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n. není příslušným pro spory jednotlivých zaměstnanců s podnikatelem o trvání pracovního poměru a o nárocích z poměru toho vzešlých.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, R II 361/24.)

Žalobu továrního zaměstnance na podnikatele o zjištění, že žalobce jest obchodním pomocníkem, soud první stolice odmítl pro nepřipustnost pořadu práva, maje za to, že rozhodnutí o zažalovaném nároku přísluší rozhodčí komisi dle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by jednal ve věci samé. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle doslovu §u 3 písm. g) odstavec druhý zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n. a podle §u 26 odstavec první tohoto zákona, jakož i podle ustálené judikatury je vyloučena příslušnost rozhodčí komise při sporech mezi jednotlivými zaměstnanci a podnikatelem, po-

něvadž zákon o těchto sporech výslovně se nezmiňuje a přikazuje rozhodčí komisi jen rozhodování takových sporů, které vzniknou mezi skupinami zaměstnanců, dále mezi nimi a závodním výborem s jedné strany a podnikatelem s druhé strany z důvodů zřízení a činnosti neb úhrady nákladů (§ 24) závodního výboru, zejména pak o rozsahu povinností a práv členů závodního výboru. Dále dlužno uvážiti, že podle Šu 3 písm. g) odstavec druhý uvedeného zákona rozhodne rozhodčí komise jen, předloží-li jí závodní výbor věc, oznámenou mu správou závodu do tří dnů se svým dobrozdáním, z čeho plyne, že se jednotlivec ani nemůže dovolávati rozhodnutí rozhodčí komise. Než i povaha sporu jest taková, že nelze pochybovati o správnosti napadeného usnesení a o příslušnosti živnostenského, pokud se týče obecného soudu. Jde o řešení sporné otázky, zda konal žalobce u žalované vyšší služby ve smyslu Šu 1 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z. a zda mu podle toho přísluší jak ohledně výpovědi, tak ohledně jeho mzdových nároků práva, stanovená zákonem o obchodních pomocnících. Rozhodování o trvání pracovního poměru a o nárocích z poměru toho vzešlých bylo přikázáno zákonem ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. z. (§ 1 a 37) a také zákonem o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z. (§ 41) soudům živnostenským, pokud se týče soudům řádným a nepřešlo zákonem ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n. na rozhodčí komise, jak bylo již doličeno.

Čís. 4357.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

V řízení o výpovědi ze zabraného majetku vystupuje Státní pozemkový úřad jako strana, v řízení o propuštění pozemku ze záboru jako úřad. Náhrady za pozemek nelze se domáhati před výpovědí. Nelze dáti výpověď ohledně půdy, propuštěné ze záboru.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, R II 373/24.)

R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu do výpovědi stěžovatele ze zabraného majetku. **N e j v y š š í s o u d** zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by, doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Neoprávněn jest požadavek, aby napřed zjištěna byla náhrada za vypovídaný majetek, jinak že výpověď jest prý předčasná, neboť nijak nelze požadavek ten naléztí v předpisech Šu 12—15 náhr. zák., pro jichž porušení dle Šu 20 téhož zákona stížnost jediné jest dopuštěna. Nicméně poukázati sluší na § 41 náhr. zák., dle něhož přejímací cena vyměřuje se za p ř e v z a t ý majetek, což jest přesněji vyjádřeno, než jak to učinil nadpis Šu toho, jenž mluví o náhradě za »zabraný« majetek. »Převzetí« však následuje dle Šu 12 náhr. zák. teprve po výpovědi, z čehož logicky plyne, že žádným způsobem nemůže se vyžadovati určení